

Jeg troer tværtimod, at der kunde være sparet Penge, naar man havde undersøgt Sagerne nøje, og det er just Klagen over Commissionen, og nærmest over dens Formand, at den ikke har undersøgt, om Forbringerne vare rigtige, men at den har holdt sig til, hvad der forelaa skriftligt. Som sagt, vi vilde i den forrige Commission være komne til at udgive en Mængde unødvendige Penge, hvis vi ikke havde haft de Bedkommendes egne Dplysninger. Vi afgjorde Sagen efter et Skjøn, og, om vi end naturligviis ikke altid traf det Rigtige saa fik vi dog altid et Slags Indtryk af, hvad vi troede at burde give. Det var kun dette, jeg vilde tilføje til, hvad der allerede er udtalt af det nævnte ærede Medlem, og som jeg finder rigtigt. Jeg seer ingen Grund til at give Formanden i Commissionen noget Vederlag. Jeg troer ikke, at Formanden forrige Gang fik Noget, og jeg kan ikke Andet end billige hans Fremfærd, netop fordi han tilfaldte de Bedkommende og lod dem give Dplysninger; bagefter afgjorde vi da, som sagt, ved et Skjøn, hvor Meget der skulde gives, og det saaledes som vi troede at kunne forsvare det for vor Samvittighed.

Bærtelsen: Rigeoverfor de skarpe Udtalelser imod Krigsstadeserstatningscommissionen, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Verg) og det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgtreds (S. Sjørgensen), maa jeg dog erklære, at jeg, som for min Egns Bedkommende har havt ikke saa Lidt at gjøre med Commissionen, har gjort den personlig Erfaring, som ogsaa deles af min Egns Beboere, at Commissionen fortjener fuld Anerkjendelse for den fortrinlige Dhygtighed, Retfærdighed og Ligelighed, hvormed den har røgtet sit Hverv og fordeelt den Erstatning, der skulde gives. Den, der har havt Anledning til at faae et lille Indblik i det store Arbejde, som har været forbundet dermed, vil indrømme, at Ministeriet vel kunde være foranlediget til at frem-

komme med en saadan Begjæring, som er gjort i § 16 Nr. 12. Det er et andet Spørgsmaal, om det er den retteste Maade, hvorpaa Staten kunde bevise sin Anerkjendelse af det store, besværlige og lidet taknemlige Arbejde, som navnlig Erstatningscommissionens Formand har havt; men Et vil jeg dog fremfor Alt lægge de Herrer paa Sinde, hvad den høitærede Minister har udtalt — hvad jeg ogsaa selv forinden var overbevist om —, at der ikke fra Formanden selv foreligger noget Krav, hvilket vistnok bør gjøre, at vi stille os noget billigere til Sagen med Hensyn til vor Kritik.

Termanfen: Jeg har ikke, som den ærede sidste Taler, personligt havt Noget at gjøre med denne Erstatningscommission, men der har trindtomkring fra den Deel af Landet, hvor jeg hører hjemme, mødt mig Vidnesbyrd, som bekræfte, at Stemningen mod Commissionen der er den samme som den, der er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Verg). De Klager, som ere blevne fremførte, gaae ikke ud paa, at der efter Undersøgelse af de fremkomne Forbringinger er blevet nægtet Erstatning, men de gaae ud paa, at de Mænd, som paa Soggenes Begne ere reiste til Commissionen, ikke for denne have kunnet fremsjøre de Dplysninger, som vare tilstede, og de Beviisligheder, som de havde ihænde, saaledes at de efter en temmelig lang Reise til Kjøbstaden, kunde sige til hinanden, da de kom hjem igjen: Hvad skulde vi der? Der kan ikke være Tvivl om, at den Mand, som har staaet i Spidsen for Commissionen, er i Besiddelse af Dhygtighed og Overlegenhed, men der er Tvivl om, hvorvidt han overalt har benyttet denne Overlegenhed i Billighedens Tjeneste, og efter de Vidnesbyrd, som have mødt mig fra sandhedskjærlige Mænd, troer jeg, at det er en berettiget Tvivl.

Finantsministeren: Jeg vil ikke fortsætte denne Discussion, men kun udtale, at Formanden for Commissionen ikke var Herre